

Lærere. Den Gang blev der indsat en Række humane Bestemmelser i den gamle Lov af 1814, som netop gik ud paa at komme Lærerne til Hjælp. Jeg skal saaledes blot nævne et enkelt Eksempel, der vidner om den humane Optræden, man viste overfor Lærerne. Det hedder saaledes i Lovens § 63: „ . . . Ved rentefrit Laan at understøtte værdige Skolelærere, som, uden egen Skyld, ere geraadede i øjeblikkelig Trang og formedelst tilstødte Uheld behøve hurtig Hjælp.“ Saadan er hele denne Lovs Bestemmelser, saa human var man i sin Tankegang, at man saa vidt muligt søgte med de Midler, man den Gang raadede over, just at komme Folkeskolens Lærere til Hjælp.

Nu i Øjeblikket leve Folkeskolens Lærere under en virkelig Nødstilstand. Det er paavist her, at overmaade mange af dem komme ud fra Seminarierne som bundfattede Mennesker med en stor Gæld, som de have at slaas med maaske hele Livet igennem. Det er paavist med klare og tydelige Tal, hvilke usle, smaa Begyndelseslønninger man byder disse Folk. Men de Herrer ville alligevel ikke gaa med dertil, det skal vente til næste Aar. De Herrer ville dog ikke nægte, at det er Dyrtid. Bønderne kende ogsaa godt Dyrtid, men de kende den paa en anden Maade, idet der flyder en rigeligere Guldstrøm ind i deres Kasse. Det er med dem som med Katten, der sidder paa Flæsket, de sige, at vi sidde alle godt bænked. Men for Lærerne stille Forholdene sig ganske anderledes. Der mærkes Dyrtiden paa en anden Maade. Det forekommer mig, at de danske Bønder skyldte den danske Lærerstand saa meget, saa man godt kunde forlange, at de, der ere deres Repræsentanter herinde paa Ting, i Aar kunde komme Lærerstanden til Hjælp.

Det hedder sig nu fra Ministeren, at han vil fremkomme med et Lovforslag om en Lønrevision til næste Aar. Den ærede Ordfører havde grebet den Tanke og har allerede fortalt os, hvorledes dette [Lovforslag i enkelte af sine Træk skulde komme til at se ud. Ja, det er jo det, de have: tomme Løfter til de Folk, som have henvendt sig til dem, og som befinde sig i en Nødstilstand. De give ikke andet end tomme Løfter, de give Anvisning paa en Lov, som kommer til næste Aar, som de Herrer slet ikke vide, om de magte at gennemføre. Vi saa, at det varede 4—5 Aar, før vi fik gennemført Skoleloven af 1899. Det er sikkert, at saa snart man begynder at røre ved en Lønningsrevision,

f. Eks. blot rører ved det Forhold, hvorledes det skal ordnes med Hensyn til det Tilskud, Staten skal give, og det Tilskud, Kommunerne skulle give, vil det give Anledning til mange og lange Overvejelser og Forhandlinger. Det er derfor et tomt og usikkert Løfte, som den danske Lærerstand faar fra Ministeren. Derfor synes jeg, det var mere naturligt, om man, i Stedet for at give dem en hel Bunke Ord og lokkende Løfter, virkelig kom dem til Hjælp og gav dem de Penge, som de i saa høj Grad trænge til.

Den højtærede Minister kom jo med en hel Række Indvendinger. Han var bange for, at Lærere, som havde 3,000 Kr. i Gage, ogsaa skulde faa Dyrtidstillæg, det fandt han dog, var alt for galt. Jeg synes, vi have en udmærket Kontrol i denne Sag gennem Kommunerne. De pleje sjældent at være for flotte overfor Lærerne, og hvis Kommunerne finde, at der bør gives et Dyrtidstillæg, tror jeg, at Staten trøstigt kan paatage sig at betale Halvdelen af de Beløb, som Kommunerne have givet.

Saa var Ministeren ogsaa bange for, at dette Forslag ogsaa vilde komme Københavns Kommune til gode. Ja, det vilde det. Jeg kan heller ikke se nogen som helst Grund, hvorfor det ikke skulde det. Naar Staten ønsker at støtte Lærerne, er det ikke i en enkelt Kommune, men selvfølgelig ud over det hele Land, og det kan ikke nytte, at Ministeren her henviser til, at København har en Særstilling. Ja, jeg kan sige, desværre have vi vor Særstilling her; den bestaar i, at der paa Finansloven ydes Københavns Kommune et Tilskud paa 170,000 Kr. aarlig. Men skulde vi have et Tilskud i Lighed med, hvad andre Kommuner faa, vilde det ikke blive 170,000, men over 400,000 Kr., saa der er ingen som helst Grund til her at ville undtage København.

Det forekommer mig, at paa hvad Maade man end ser paa dette Forslag, er det et Forslag, som fortjener at gennemføres. Den højtærede Minister siger, at han kan dog ikke for denne Etat yde et Dyrtidstillæg; han maa jo ogsaa se, hvordan det gaar i andre Etater. Men dertil vil jeg sige, at de Etater, med hvilke vi skulde sammenligne Landets Lærerstand, have faaet deres Stilling forbedret ved nyere Lønningslove end den fra 1899, som gælder for Lærerne. Jeg skal til Sammenligning oplæse nogle faa Tal. Lærerne have gennemsnitlig i de 5 første Aar 1,060 Kr., Lærerinderne 860 Kr., men